

פרשת וזאת הברכה
טיוטא

פרשת וזאת הברכה

- "וכימיך דְּבִאֲךָ" (לג,כה) - הדלת בקמץ חטוף ואין בה מעמיד.
- "מענה אלקי קדם" (לג,כו) - שם אלקות בא בטעם מלעיל, שהטעם נסג אחור כמו לעיל "ראשי עם" (לג,כא).
- "לכל הארת" (לד,יא) - טעם אזלא בהא וגריש בתיו, ובתנ"ך קורן התיו בשני גרישין ובהא מעמיד בעלמא.
- "וזאת הברכה" (לג,א) ברביע לא בזקף קטן. "אשר בְּרַךְ" - הבית בצירי לתשלום הדגש שהיה צריך לבוא בריש, והריש בפתח לא בצירי.
- "אשר נסיתו בְּמִסָּה" (לג,ח) - הבית בשוא לא בפתח. והסמך בדגש כבד.
- "ישִׁמוּ קְטוֹרֶה בְּאַפְךָ" (לג,י) - הטיט בחולם לא בשורוק (שאז הוא שמה של אשת אברהם לאחר מות שרה) והוא מלשון קטורת. הבית של "באפך" דגושה לאחר הטעם פשטא, כדן בגי' כפ"ת לאחר טעם מפסיק. "וכליל על-מִזְבְּחֶךָ" - הבית בשוא ולא בפתח.
- "מִחֵץ" (לג,יא) - המם בשוא והוא לשון ציווי ובקשה ולא בקמץ שהוא לשון עבר. כיוצא בזה לעיל "שְׁמַע יי" (לג,ז) - השין בשוא נע ולא בקמץ.
- "לבנימין אמר" (לג,יב) - ללא ואו החיבור.
- "גֵּרֶשׁ" (לג,יד) - בשין ימנית. "יִרְחִים" - הריש בקמץ ולא בצירי.
- "וממגד ארץ ומלאָה" (לג,טז) - במפיק הא, "ורצון שְׁכֵנֵי סנה" - הנון בחיריק לא בצירי.
- "והם רְבִבוֹת אפרים" (לג,יז) - לפי הרד"ק הבית הראשונה בשוא נח²⁰⁷ ולמדקדקים האחרונים השוא בבית הוא שוא נע ככל שוא שבא באות ראשונה מהדומות וכן נוהגים הספרדים, וגם יהודי בבל קוראים כאן בשוא נע שכן מסורת בידם שאם יבוא מעמיד לפני הדומות השוא הוא נע גם לאחר תנועה קטנה, ויש הקוראים בחטף-פתח.
- "ויששכר בְּאֶהְלִיךָ" (לג,יח) - האלף בחולם וההא שאחריה בקמץ, ולא בקמץ וחטף קמץ.
- "כי שפע יָמִים" (לג,יט) - המם דגושה ופירושו - רבים של ים. וכאשר לא מדגישים את המם אז יהיה פירושו רבים של יום. "יִינְקֵנוּ" - הנון רפה שבאה לאחר חיריק מלא שהוא תנועה גדולה.
- "ויתא ראשי עם" (לג,כא) - הטעם בריש לא בשין, נסוג אחור.
- "ומלא בְּרַכַּת יי" (לג,כג) - הכף דגושה דגש קל.

²⁰⁷ שהרי באה לאחר תנועה קטנה.